

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ' π' ο

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια Ἰδε σελ. 122

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ σχέδιον ὁ Γουέβρος, τὸ ἔθεσεν ἐνώπιόν του, στηρίζων δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς τὴν γενειάδα του, ἐδυήθη εἰς βαθείας σκέψεις. Σεβόμενος τὴν ῥέμβην του ὁ Μαυρίκιος ἀνέμεινεν ἐν σιγῇ, ὅπως ὁ γηραιὸς μάγος ἐξ-ενέγκῃ τὸν χρησμόν του. Μακρὰ στιγμὰι διέρρευσαν. Τέλος ὁ Γουέβρος ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν ἀπέθηκε τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν ἀνασκαφῶν.

— Βλέπω ἐδῶ, εἶπε μετὰ ὕψους πληρὴς πεποιθήσεως, ὅτι διηύθυνες τὰς ἀνασκαφάς σου ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν. Ἐπλανήθης εἰς τὴν διεύθυνσιν. Γνωρίζεις τὸν λέοντα τὸν εὕρισκόμενον παρὰ τὰς πύλας τοῦ Χαμαδάν;

— Ναί. Ἐννοεῖς τὸν λέοντα τὸν ἡκρωτηριασμένον, τὸν ἐκ λίθου εὐήχου, ὅστις θεωρεῖται ὡς προστατεύων τὴν πόλιν κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης;

— Ἀκριβῶς. Λοιπὸν εἰς θέλη; νὰ ἐπιτύχῃς, τοποθετήσου ἐνώπιον τοῦ

λέοντος αὐτοῦ στρέφων τὴν κεφαλὴν σου πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου. Σύρε νοερώς, ἢ καὶ πραγματικῶς ἂν θέλῃς, γραμμὴν εὐθείαν, ἀναχωροῦσαν ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τοῦ λέοντος. Σύρε καὶ δευτέραν γραμμὴν παράλληλον τῇ πρώτῃ ἀπὸ τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ λέοντος εἰς πεντακοσίων μέτρων ἀπόστασιν· τάμε τὴν πρώτην γραμμὴν διὰ τρίτης ἀποτελούσης μετ' αὐτῆς γωνίαν 25 μοιρῶν· ἀρχίζων δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας σύρε ἐπ' ἀόριστον τὴν γραμμὴν ταύτην. Τοποθετούμενος τότε εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς τῆς πρώτης καὶ τῆς τρίτης γραμμῆς, βεβαιώθητι εἰς

ποῖον μέρος ἀκριβῶς νομίζεις ὅτι κεῖται τὸ σημεῖον τῆς προσπτώσεως τῆς γραμμῆς ταύτης· εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, τὴν ὁποῖον ἀντὶ σοῦ εἰς φίλος σου πιστός, ἡ ἀδελφὴ σου παραδείγματος χάριν, θὰ σοῦ δείξῃ, ἄρχισε τὰς ἀνασκαφάς σου, καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ χάσω τὴν γενειάδα μου, ἂν ἡ σκαπάνη σου δὲν προσκρούσῃ μετ' ὀλίγον κατὰ τῶν λίθων τοῦ ὀκατπλοῦ τοίχους.

Ὁ γηραιὸς Γουέβρος ἐλάλει μετὰ τόσον κύρος, ὥστε ὁ Μαυρίκιος καὶ ἄκων ἠναγκάσθη νὰ πιστεύσῃ τοὺς λόγους του. Ἐχάραξεν ἐν τάχει σχέδιόν τι κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ πρεσβύτου.

— Καὶ ἡ ἀκρόπολις; ἠρώτησε μειδιῶν. Ἀφ' οὗ γνωρίζεις τόσον καλὰ τὴν τεθαμμέναν πόλιν, δύνασαι νὰ μοῦ ὑποδείξῃς ποῦ εὕρεται καὶ αὕτη;

— Νέε, ἀπήντησεν ὁ Γουέβρος, μὴ ζητῇς νὰ μάθῃς πολλὰ ταυτοχρόνως. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοί σου ἴδωσι τὰ ἐπτά ἐπιχρυσὰ χρώματα τῶν τειχῶν, ἅτινα ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, θὰ εἶναι, πιστεύω, τὸ τοιοῦτον ἀρκετὰ λαμ-

πρὰ ἐπιτυχία ἐνάρξεως. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἀποδείχθῃ ὅτι δύνασαι νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς τὸν Γουέβρον, ἔλα νὰ τὴν συμβουλευθῇς ἐκ νέου ἀρόβως. Θὰ σοῦ ἀνακοινώσῃ πᾶν ὅ,τι ἡ μάησίς του τὸν ἐδίδαξε.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος, θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων ἂν κάμῃς νὰ εἴρω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναζητῶ, ἀπόδειξις δὲ ὅτι πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου εἶναι, ὅτι ἁμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου θὰ ἤρχιζα τὰς ἐργασίας μου ὅπως με συμβουλευεῖς... ἂν ἀκριβῶς δὲν μοῦ ἔλειπε τὸ ἀπαραίτητον πρὸς τοῦτο μέσον.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ

— Τί; εἶπεν ὁ Γουέβρος ζωηρῶς.

— Οἱ ἐργάται.

— Ἐπίστρεψε εἰς τὴν κατοικίαν σου. Εἶνε ἀργὰ καὶ ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ σου δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται εἰς τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς νυκτός. Φοβοῦ τὴν σκιάν, ἥτις εἶνε ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐριον μὲ τὰς εὐλογημένας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου οἱ ἐργάται σου θὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν των.

— Χάρις εἰς σέ;

— Χάρις εἰς ἐμέ:

— Τῇ ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἂν ἔχῃ οὕτω... καὶ ἂν δὲν ἐροβούμην μήπως φανῶ ἀχάριστος, θὰ ἡρώτων διατί δεικνύεις τόσον ἐνδιαφέρον πρὸς ἕνα ξένον.

— Ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας, ἀπήντησεν ὁ Γουέβρος μὲ τόνον φωνῆς ἐπισήμου. Μὴ μ' ἐρωτήσης. Ἐπίστρεψε εἰς τὴν κατοικίαν σου. Αὐριον τὸ πρωῒ οἱ ἐργάται θὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν των.

Ὁ πρεσβύτερος ἠγέρθη, ὅπως δείξῃ ὅτι ἡ συνέντευξις ἔληξεν, ὁ Μαυρίκιος δὲ καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἀποχαιρετίσαντες τὴν Λεϊλάν τὸν ἡκολούθησαν ἐκτὸς τοῦ σπηλαίου.

Οἱ ἔξω εὐρισκόμενοι ἵπποι δὲν εἶχον κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς των. Ὁ Γουέβρος διέταξε τὴν μικρὴν Χασάν νὰ τοὺς δόσῃ ὕδωρ καὶ κριθήν. Ἀδελφον ὅμως διὰ τῖνα ἀφορμὴν τὰ ζῶα, ἀκίνητα ὡς ἀγάλματα, ἠρνήθησαν νὰ ἐγγίσωσι τὴν τροφήν. Μὲ τὸ αἰνιγματικῶδες του μειδίαμα προσέβη καὶ ἐθώπευσεν ἡρέμα διὰ τῆς χειρὸς τὸν τράχηλον τῶν δύο ζώων, ἀπαγγέλλων ἐν ταύτῳ λέξεις τινὰς εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν. Πάραυτα ἐκπέμποντες φαιδρὸν χρεμετισμὸν οἱ ἵπποι ἐγερθέντες ἔπιον κατὰ κόρον ἐκ τοῦ διανογῶς ὕδατος καὶ ἔφαγον τὴν ἐκλεκτὴν κριθήν, ἣν προσέφερεν αὐτοῖς ὁ Γουέβρος, μὲ ὅλας τὰς ἐνδείξεις μεγάλης χαρῆς.

— Τὰ ζῶα τὰ θεωρούμενα ὡς ἄλογα εἶνε ἱκανὰ ν' ἀναγνωρίζωσι τοὺς ἀληθεῖς τῶν φίλους καὶ νὰ ἐννοῶσι τ' ἀπόκρυφα, εἶπεν ὁ Γουέβρος μειδιῶν. Τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὰς προστατεύῃ καὶ ὁ ἥλιος ἔστω μεθ' ὑμῶν!

Εἰσῆλθεν αὐτὸς εἰς τὸ σπήλαιον, οἱ δὲ δύο νέοι ἵππεύσαντες πάλιν ἀνέλαβον μὲ ταχὺ βᾶδισμα τὴν εἰς τὸ κατὰλνμά των ἄγουσιν.

Κεφάλαιον Ζ'

Σιγὴ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὰς σκηνάς των, ὅτε ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἔφθασαν περὶ τὸ λυκόφως. Ἡ φυγὴ τῶν ἐργατῶν εἶχεν ἀφίσει αὐτὸν κατηφῇ καὶ μελαγχολικόν, οἱ δὲ χαίνοντες λάκκοι καὶ τὰ τῆδε κακείσε ἐρριμμένα ἐργαλεῖα ἐνεποίησαν αὐτῇς ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν ἀρχαιολόγον. Τὴν νύκτα ὁ ἱατρὸς Ἀρδὺ καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν ἐπανεκάμψαν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς των, ἀγόνου φεῦ! ἀποβάσης. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος Σεδεκίας ἠναγκάσθη νὰ

ἡμολογήσῃ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἐργάτας πρὸς τὸν φίλον του τὸν *Φράγκον Χακίμ*, τὸ δὲ χεῖριστον, προσέθηκεν ὅτι ἐθεώρει ἀδύνατον νὰ εὕρῃ διὰ τὸν κ. Κερδίκ ἀντὶ οἰασθῇποτε τιμῆς, τόσον τὰ πνεύματα ἥσαν ἐξηρηθισμένα κατὰ τῆς ἀποστολῆς ἐν Χαμαδὰν καὶ ἐν τοῖς πέριξ.

— Καὶ σεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς, ἐπετίχετε τίποτε;

Δι' ὀλίγων ὁ Μαυρίκιος ἀνεκοίνωσε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Γουέβρου καὶ ἀνέφερε τὰς νέας ὁδηγίας, ἃς ἔλαβε διὰ τὰς ἀνασκαφάς του.

— Οὐμ!... εἶπεν ὁ ἱατρὸς σείων τὴν κεφαλὴν. Καὶ σὺ ἔχεις πεποιθήσιν εἰς αὐτὰ, Κερδίκ;

— Ἐγὼ πεποιθήσιν ἕως αὐριον τὸ πρωῒ δηλαδή, ἐπειδὴ ἀπόψε εἶνε πολὺ ἀργά, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιχειρήσωμεν τίποτε, θ' ἀρκεσθῶ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἂν δὲ αὐριον λίαν πρωῒ, ὅπως εἶνε εὐλογον νὰ περιμένωμεν, οἱ ἐργάται ἐξακολουθοῦν ν' ἀπουσιάζουν, θὰ ἐκδράμω πάλιν καὶ θὰ ἴδω ἂν διὰ τῆς πειθοῦς ἢ δι' ἄλλου μέσου δυνήθω νὰ ἐξαναγκάσω αὐτὰ τὰ κτήνη, ὅπως ἀναλάβωσι τὸ ἔργον των.

— Διὰ τίνος ἄλλου μέσου; εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός.

— Βεβαίως. Τρεῖς Εὐρωπαῖοι ἀποφασισμένοι, τέσσαρες μάλιστα, ἂν ὑπολογίσωμεν καὶ τὴν Αἰκατερίνην, ἥτις δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀνδρεία, εἶνε ἱκανοί, νομίζω, νὰ σωφρονίσουν αὐτὴν τὴν ἀγέλην τῶν ἀπίστων.

— Οὐμ! Ἐπανελάβεν ὁ ἱατρὸς εἶνε δύσκολος αὐτὴ ἡ ἐπιχειρήσις, φίλε μου. Ἐπὶ τέλους δὲν ἔχεις καμμίαν ἐξουσίαν νόμιμον ἐπ' αὐτῶν, ἀφοῦ δὲ ἀρνοῦνται νὰ ἐργασθῶσιν ἀντὶ χρηματικῆς ἀμοιβῆς, ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ θὰ ἠδύνατο κανεῖς νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ.

— Θὰ ἴδωμεν! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

— Τὸ κατ' ἐμέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη προσπαθοῦσα νὰ φανῇ φαιδρὰ καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὰς θλιβερὰς ἰδέας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, πιστεύω εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἀγαθοῦ Γκουσά—Νισὶν καὶ παρὰ πολὺ θὰ ἐκπλαγῶ ἂν αὐριον τὸ πρωῒ δὲν ἴδω νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς χαιρετίσῃ στρατιὰ ἐργατῶν ἐκατὸν φορὰς καλλιτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην.

— *Israellay!* εἶπεν εὐσεβῶς ὁ Μαυρίκιος. Καὶ τώρα, ἀδελφούλα μου, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, σὲ διατάσσω νὰ δεῖπνήσῃς χωρὶς ἄλλο καὶ ν' ἀναπαυθῇς. Πρέπει ἀρκετὰ νὰ ἐκουράσῃς ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐκδρομὴν μας.

— Ἐλα γρήγορα, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἱατρὸς Ἀρδὺ εἰσερχόμενος εἰς τὴν καλύβην τὴν χρησιμεύουσαν ὡς αἴθουσαν. Ἄν κρὴν κανεῖς ἀπὸ τὴν ὁσμὴν, ὁ Γαργαρίδης ἀπόψε θὰ ἐμαγεύρουν ἀπαχαμίλλως καὶ θὰ μᾶς παρεστειλάσῃ ἀληθῆ εὐωχίαν.

— Ἐκαμα ὅ,τι ἡμπόρεσα, κύριε, ἀπήντησε

μετριοφρόνως ὁ τελειοδιδάκτος, ἀσχολούμενος νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν παρασκευὴν τῆς τραπέζης. Εἰ-
ξεύρω ὅτι εἰς τὴν δεσποινίδα δὲν ἀρέσκουν τὰ
κρέατα καὶ τὰ καρυκεύματα καὶ ἔτρεξα εἰς ὅλην
τὴν κοιλάδα ὡσὰν δαιμονισμένος σήμερον ὅλην
τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ τῆς εὔρω καρπούς, οἱ ὅποιοι
ἐλπίζω ὅτι θὰ τῆς ἀρέσουν.

Τῷ ὄντι πολλαὶ παροψίδες εὐγεύστων ὀπωρῶν,
δι' ἧς φημίζεται ἡ Περσία, ἀπίων καὶ ῥοδοκίνων,
δαμασκηνῶν καὶ κερασίων, κατεῖχον τὸ κέντρον
τῆς τραπέζης ἐπὶ χλωρῶν φύλλων.

Ἡ Αἰκατερίνη νύχαρίστηκε διὰ μειδιάματος
τὸν πρόθυμον ὑπρέτην, ὅστις ἀπήντησε μετὰ
πομπήδους ὑποκλίσεως, λέγων:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐπιδοκιμα-
σίαν τῆς δεσποινίδος.

Καὶ ἐκάθησαν παρὰ τὴν τράπεζαν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ Αἰκατερίνη δὲν
ἠμέλησε μετὰ τινος κρυφίας χαρᾶς νὰ τιμῇ,
χάρις εἰς τὰς ὁραίαις ἐκείνας ὀπώρας, τὸ ὀγκώδες
πινάκιον τοῦ πιλαφίου, τοῦ παρασκευασθέντος ὑπὸ
τοῦ Ἀριστομένου. Ἡ ἰδέα ὅτι οὔτε οἱ δάκτυ-
λοι τοῦ ἀτυχοῦς μαγείρου, οἱ ἔχοντες μὲν τοὺς
ὄνυχας ἐπιμελῶς κεκομμένους, ἀλλ' ἀμφίβολοι
φεύ! τὴν καθαριότητα, οὔτε οἱ δάκτυλοι ἄλλου
τινὸς ἀσχημανθρώπου εἶχον κατορθώσει νὰ ψά-
σωσι τὴν ἀρωματώδη σάρκα των, καθίστα αὐ-
τὰς ἔτι μᾶλλον εὐχαρίστους. Ἡ καθαριότης
εἶνε τὸ καλλίτερον ἄρτυμα, ὅτε μάλιστα τις
ὀφίσταται καθ' ἐκάστην τὴν ἑλλειψίν της, ὅπως
ἡ θαρραλέα νεάνις...

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἕκαστος ἀπεσύρθη, καὶ τὸ
στρατόπεδον ἐδυθίσθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν σιγὴν
καὶ τὸ σκότος.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου, οἱ Φράγκοι ἐξήρχοντο ἤδη τῶν σκηνῶν
των καὶ παρετήρουν ἐναγωνίως εἰς τὸν ὀρίζοντα.
Τὸν οὐρανὸν ἐσκέπαζε χροιά ἰώδης ὡχρὰ, ἥτις
διὰ βαθμιαίων ἀποχρώσεων ἀπέληξεν εἰς ζωηρὰν
ἐρυθρότητα, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἥλιος ἀνέτελ-
λεν ἄνωθεν τοῦ ὄρους, ἐθεάθη διαγραφομένη μα-
κρὰ ὁμὰς ἀνδρῶν εἰς πυκνὴν φάλαγγα συντε-
ταγμένων, οἵτινες ἤρχοντο μὲ τὸ πτύον καὶ τὴν
σκαπάνην ἐπ' ὧμων, σοβαροί, περισκεμμένοι,
σιωπηλοί.

Ἦσαν οἱ ἐργάται οἵτινες ἤρχοντο νὰ προσφέ-
ρῃσι τὴν ἐργασίαν των. Ἦσαν ὅλοι Γκουσά-Νισίν,
ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ Γκουσά-Νισίν, ἐξεπλάγη-
σαν δὲ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς
συνωμολογήθη πᾶσα μετ' αὐτῶν συμφωνία.
Ἀντὶ τῶν ψευδῶν, τῶν δόλων καὶ τῆς πονηρίας,
μεθ' ὧν τοὺς εἶχον συνειθίσει οἱ πρῶτοι ἐργά-
ται, εὖρον ἀπεναντίας ἄνδρας καλῆς πίστεως,
οἵτινες ἀπεδέχθησαν ἄνευ διμαρτυριῶν καὶ πα-
ραπόνων, εἴτε προσπεποιημένων ἀρνήσεων τοὺς
λίαν ἄλλως τε ἐλευθερίου ὄρους, οὓς προέτειναν

αὐτοῖς ὁ Μαυρίκιος. Συνεφώνησαν νὰ ἐπιληφθῶσι
παραχρῆμα τῶν ἐργασιῶν.

— Ὅχι ὅμως ἐδῶ, Μαυρίκιε, ἀλήθεια, ... εἶπε
μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ δεσποινὴς Κερδίκ, καθ' ἣν
στιγμὴν ὁ ἀδελφός της διηυθύνετο φαιδρότατος
πρὸς τὰς τάφρους.

— Καλὰ λέγεις!... εἶπεν ὁ Μαυρίκιος στα-
ματῶν διὰ μιᾶς. Ἐσυλλογίσθης τὰς διηγήσεις
τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου Γουέβρου. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι
εἶνε ἀνγκαῖον ν' ἀκολουθήσωμεν τὰς συμβου-
λάς του;

— Βέβαια. Αὐτὸς ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν του
ὡς πρὸς τοὺς ἐργάτας, καὶ δὲν θὰ ἦτο εὐγενές, νο-
μίζω, νὰ μὴ ἀκολουθήσωμεν τὰς ὁδηγίας του ὡς
πρὸς τὰς ἀνασκαφάς.

— Καὶ ὅμως αὐταὶ ἐδῶ προχωροῦν πολὺ καλὰ!
εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ λύπης.

— Τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς
αὐτάς, ἂν αἱ ἄλλαι ἀποθῶσιν ἄγροισιν.

— Πῶς τ' ἀποφασίζεις γρήγορα ὅλα!... Καὶ
τὸν καιρὸν δὲν τὸν λογαριάζεις; καὶ τὰ κρή-
ματα;... ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Χά-
σελφρατζ.

— Σὲ παρακαλῶ, ἄς ἀκολουθήσωμεν τὰς ὁδη-
γίας τοῦ Γκουσά-Νισίν!... Ἐχῶ τὸ προαίσθημα
ὅτι κἄτι θὰ εὔρωμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου μᾶς
εἶπεν.

— Ὅσον ἀρχαιολόγος καὶ ἂν εἶνε, πάντοτε
ὅμως εἶνε καὶ γυνή! εἶπε μειδιών ὁ ἱατρός Ἀρδύ.
Ἀφοῦ τώρα ἐμβαίνουν εἰς τὸ μέσον καὶ τὰ προ-
αισθήματα, δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ κάμῃς, Κερδίκ,
παρὰ νὰ παραδοθῇς, νομίζω.

— Ψηφοφορίαν λοιπόν! ἀνέκραξε γελῶν ὁ
ὑπολοχαγός. Ἡ δεσποινὴς Κερδίκ ἐκηρύχθη ὑπὲρ
τῶν νέων ἀνασκαφῶν· συντάσσομαι καὶ ἐγὼ
εὐπειθέστατα μὲ τὴν γνώμην της.

— Ἐγὼ συντάσσομαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ
Γκουσά-Νισίν, εἶπεν ὁ ἱατρός Ἀρδύ μετὰ τινος
κακεντροχειίας, τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη, φίλτατέ
μου ὑπολοχαγέ, θὰ στηρίζεται βεβαίως ἐπὶ βά-
σεων στερεωτέρων παρὰ ἡ τῆς νεαρᾶς καὶ ἀξί-
εράστου φίλης μας... Πιθανὸν τὸ σεβάσμιον αὐτὸ
ὑποκείμενον νὰ γινώσκῃ καμμίαν παράδοσιν πα-
λαιὰν περὶ τῆς θέσεως τῶν ἀνακτόρων.

— Ἀλλὰ τότε διατί νὰ μοῦ τὴν ἀνακοινώσῃ;
παρετήρησεν ὁ Μαυρίκιος εἰσέτι ἀμφίβολος. Δὲν
ἔχει βέβαια κανένα λόγον νὰ μᾶς ἀγαπᾷ....

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατί νὰ μᾶς
πέμψῃ τοὺς ἐργάτας του; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἐμπρός! ὁ κύβος ἐρρίφθη! εἶπεν ὁ Μαυ-
ρίκιος μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς. Ἀς μεταβῶ-
μεν πλησίον αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου ἀντηχοῦντος
λέοντος, καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἐκεῖ τὰ μαγικά
μας!... Ἐως ὅτου ὅμως εὐρεθῇ τὸ θαυμαστὸν
σημεῖον, δὲν ἔχεις, πιστεύω, ἀντίρρησην νὰ ἐργά-

σθώσιν ἐδῶ οἱ ἐργάται μας; προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μετὰ μειδιάματος.

— Καθόλου, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνη, καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι ἐνέδωκες εἰς τὴν παράκλησίν μου. Ἐμπρός, λοιπόν, ἔμπρός! Ἀνυπομονῶ νὰ ἴδω τὸν λέοντα καὶ ν' ἀρχίσω τὴν ἔρευναν τῶν θαυμασίων, τὰ ὁποῖα συγκατατίθεται νὰ μᾶς ὑποδείξῃ.

Ἐτοποθέτησαν τοὺς ἐργάτας εἰς τὰς τάφρους ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Γαργαρίδου καὶ οἱ τέσσαρες Φράγκοι ἱππεύσαντες ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἐκδρομὴν των. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μαυρίκιος εἶχε παραλάβει καὶ πάντα τ' ἀναγκαῖα πρὸς καταμέτρησιν ὄργανα.

Δὲν ἐβράδυναν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν ἀντηχοῦντα λέοντα, λίθινον ὄγκον, σχεδὸν ἄμορφον, κείμενον ἔξωθεν τῆς πόλεως Ναμαδάν. Οἱ ἰθαγενεῖς ἀποδίδουσιν εἰς τὸν κολοσσὸν ἐκεῖνον ιδιότητας μαγικὰς. Λέγουσιν ὅτι ὡς προστάτης τῆς πόλεως ἀπομακρύνει ἐξ αὐτῆς τὸν λιμὸν καὶ τὸ σφοδρὸν ψῦχος. Ἡ σκιά του εἶνε εὐεργετική, διότι θεραπύει τοὺς πυρετοὺς καὶ ἀνακουφίζει τὴν δίψαν καὶ τὰ καύματα τοῦ καταβεβλημένου ὁδοιπόρου. Ὅτε οἱ τέσσαρες φίλοι ἔφθασαν πλησίον τοῦ λέοντος, ψίθυρος ἡχηρὸς ἠκούετο ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ἐφθαρμένου λίθου. Μήπως αὐτός τις ἡ ἰέραις τὸν ἔψυχσε διερχόμενος διὰ τῆς πτέρυγός του;... Μήπως παιδίον τι εἶχε ρίψει κατ' αὐτοῦ λιθάριον, ἐξεγείρον διὰ τοῦ κτυπήματος τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως τῆς ἐρήμου, κοιμωμένου πρὸ αἰώνων ὑπὸ τὴν τραχεῖαν ἐκείνην περιβολήν;...

Ἀδελφον· ἄλλ' ἐν τούτοις ὁ ψίθυρος ἐκεῖνος ἠδύς, ἐπίσημος, μυστηριώδης, ἐφάνη εἰς τὴν νεανίδα ὡς οἰωνὸς ἐπιτυχίας.

— Κύτταξε, Μαυρίκιε! ὁ λέων χαίρει διότι ἔρχεσαι πρὸς αὐτόν!... ἀνέκραξε, καὶ ἀφιππεύσασα γοργῶς ἔδραμε πρὸς τὸν κολοσσόν. Μὰ παρατηρεῖτε, κύριοι, τί ὥραϊαν στάσιν ἔχει ἀκόμη αὐτὸ τὸ ζῶον;... Ἀ! οἱ ἀρχαῖοι εἶνε πραγματικῶς διδάσκαλοι μας καθ' ὅλα.

— Ὡς γλύπτει ζῶον πρὸ πάντων, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι Ἀσιανοὶ καλλιτέχναι ἦσαν ἀμίμητοι. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ λέων σου θὰ τηρήσῃ τὰς γενομένας ἐπ' ὀνόματί του ὑποσχέσεις. Ἐμπρός! εἰς τὸ ἔργον! Ἰδοὺ ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς τοῦ ζώου καλὰ!... Τώρα ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς!... Προσοχή!... Ἀς σύρωμεν τὰς γραμμάς μας καὶ ἂς προσπαθήσωμεν νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὴν κάθετον... Εἴμεθα ἔτοιμοι, ὑπολογαγέ;

— Μάλιστα!... Εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων πρέπει νὰ τμηθῇ ἡ γραμμή;

— Ναί, εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων.

— Ἐδῶ εἶνε νομίζω. Ἰατρέ, θὰ ἔχετε τὴν καλὸσύνην νὰ ἐξακριβώσητε τὴν ἀπόστασιν;

Ἐξηκριβώθη λεπτομερῶς τὸ σημεῖον, ἔπειτα

ἀφ' οὗ ἐχαράχθη ἡ γωνία τῶν 25 μοιρῶν, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐστάθησαν εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως.

— Τώρα ἔμπρός, Αἰκατερίνη, προχώρει. Θὰ στήσῃς αὐτὸν τὸν πάσσαλον εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ σοῦ νεύσωμεν νὰ σταματήσῃς.

Ἡ νεῆνις διηυθύνθη προχωροῦσα κατὰ μῆκος τῆς χαοχθείσης γραμμῆς, στρέφουσα κατὰ πᾶν βῆμα διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς συντρόφους της. Τέλος ὁ Μαυρίκιος ἐνεύσεν αὐτῇ, ἡ δὲ νεῆνις τότε ἐνέπνευσε τὸν πάσσαλον εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ γραμμὴ ἐφαίνετο λήγουσα κατὰ τὴν γνώμην τῶν θεατῶν τῶν ἰσταμένων εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐπαρῆς τῆς πρώτης μετὰ τῆς τρίτης γραμμῆς.

Ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὴν ἀμέσως καὶ ἡ Αἰκατερίνη κατήνεγκε τὸ πρῶτον κτύπημα τῆς σκαπάνης. Ἦτο πεπεισμένη ὅτι εἰσῆρχετο τέλος εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, κατεχομένη δὲ ὑπὸ ζωνῆς χαρᾶς συνωμίλει, ἐγέλα, ἐφλυᾶρε μετ' ἐκτάκτου εὐδιαθεσίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ λέων αὐτὸς σ' ἐμάγευσεν! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ἀστεϊζόμενος. Ἰατρέ, κύτταξε τὸν σφυγμὸν της, σὲ παρακαλῶ· μήπως ἔχει πυρετόν;

— Καὶ ἂν ἔχῃ, ὁ πυρετός της εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θὰ νύχνην νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ ἄσθενεῖς μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Τὸ νόσημα καλεῖται πυρετός τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἶνε εὐτυχεῖς ὅσοι προσβάλλονται ἐξ αὐτοῦ.

— Πήγαινε καλλίτερα νὰ κράξῃς τοὺς ἐργάτας, ἀντὶ νὰ μ' ἐνοχλῇς! ἀνεφώνησεν ἡ Αἰκατερίνη. Ταῦτοχρόνως δὲ διάταξε νὰ μεταφέρουν ἐδῶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς ἀποσκευὰς μας! Ἐγὼ δὲν ἀφίνω πλέον τὸν λέοντά μου! ἐγκαθίσταμαι ἐδῶ. Ἀρνοῦμαι νὰ δώσω οὔτε ἓνα κἄν κτύπημα σκαπάνης, οὔτε κἄν νὰ ἐνδιαφερθῶ δι' ὅ,τι ἤθελε συμβῇ ἄλλου. Ἀν δὲ μεταφέρῃς τοὺς ἐργάτας σου ἀλλοῦ, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ ὑποκινήσω στάσιν μεταξὺ των καὶ θὰ σοῦ τοὺς πάρω πάλιν...

— Ἐμπρός! Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θ' ἀπατηθῇς, ἀδελφοῦλα μου. Πηγαίνω νὰ φροντίσω περὶ τῆς μετακομίσεως, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἄνευ πολλῆς πεποιθήσεως.

Καὶ ἱππεύσας ἀπεμακρύνθη καλπάζων πρὸς τὸ μέρος τῶν τάφρων. Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη παρακολουθούμενος ὑπὸ δεκάδος ἐργατῶν καὶ πάραυτα ἐτέθησαν ἐπὶ τὸ ἔργον. Οἱ ἄλλοι ἄνδρες ἀφίκοντο βραδύτερον καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ Γαργαρίδης μετὰ τῶν ἀποσκευῶν. Μέρος τῶν ἐργατῶν ἀνέλαβε τὴν ἰδρυσιν τῶν σκηνῶν καὶ τὴν ἀνέγερσιν τῶν νέων καλυβῶν. Περὶ τὴν ἐσπέραν τὸ στρατόπεδον ἦτο ἤδη ἐσχηματισμένον καὶ οἱ ἀδιάκοποι κτύποι τῆς σκαπάνης ἐξήγειραν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐντὸς τοῦ λιθίνου λέοντος κοιμωμένην ἡχώ.

Οἱ ἀναγνώσται δὲν θὰ ἐκπλαγῶσι διότι ἡ δε-

σποινίς Κερδίκ ἐπόθησε νὰ ἐπκνίδῃ τοὺς φίλους της Γουέβρου. Τὴν πέμπτην ἡμέραν, ὅτε ἀκόμη τίποτε δὲν εἶχον εὑρεῖ εἰμὴ νυμίσματα τινα παλαιά, ὧν ἡ ἐπιφάνεια ἦτο σγεδὸν ὀλοτελῶς ἐξελημμένη ἐνεκα τῆς πολυχρονίου προστριβῆς, ἐξέφραζεν ἤδη τὴν πρόθεσιν της ὅπως τοὺς ἐπισκεφθῇ, ὅτε ὁ μικρὸς Χασάν ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐνώπιόν της.

— Ὅταν κανεῖς ὁμιλῇ περὶ τοῦ διαβόλου, βλέπει... εἶπε γελῶν ὁ ὑπολοχαγός.

— Ὅταν κανεῖς ὁμιλῇ περὶ τῶν ἀγγέλων, βλέπει τὰς πτέρυγας τῶν, εἰπέτε καλλίτερα, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν φαιδρῶς ἡ Αἰκατερίνη. Πῶς ἔχει ἡ Λεϊλά; καὶ ὁ κύριός σου, πῶς εἶνε; μικρὸς μου Χασάν; Ἐλπίζω ὅτι ἔρχεσαι νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς τὴν ἐπίσκεψίν των, χαριτωμένε μου ἀγγελιαφόρε.

— Ναί, Χανούμ. Ὁ κύριός μου καὶ ἡ Λεϊλά ἔρχονται καὶ μ' ἔστειλαν ἐμπρός, διὰ νὰ μάθωσιν ἂν θὰ εἶνε εὐπρόσδεκτοι.

— Βεβαίως. θέλω μάλιστα νὰ ὑπάγω πρὸς ὑπάντησίν των. Συνόδευσέ με μὴ τύχῃ καὶ χάσω τὸν δρόμον.

Ἡ Αἰκατερίνη ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ παιδίου καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ συναντήσῃ τὸν γηραιὸν μάγον καὶ τὴν νεάνίδα, οἵτινες προέβαινον βραδέως, ἐπιβραίνοντες ὠραίων λευκῶν ὄνων πλουσιῶς ἐστολισμένων. Κατῆλθον ἐκ τῶν ζώων των εὐθὺς ὡς εἶδον προσερχομένην τὴν Αἰκατερίνην, ἥτις ἡσπασθῇ τὴν ὠραίαν Λεϊλάν καὶ προσηγόρευσε φιλικώτατα τοὺς ἐπισκέπτας. Ὑπὸ τὰς πυκνάς λευκὰς ὀφρὺς τοῦ ὁ γηραιὸς μάγος προετῆρει εὐμενῶς τὴν νεαράν ξένην καὶ ἐφάνετο ὅτι ἐνεποίει εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν ἡ χάρις καὶ ἡ φαιδρότης αὐτῆς. Παρὰ τὸ γιγαντικὸν ἀνάστημα τοῦ πρεσβύτου τοῦ περιβεβλημένου εὐρέα λευκὰ ἐνδύματα, ἡ Αἰκατερίνη ἐφάνετο μικρὸν πτηνόν, ἡ δὲ ἀφελὴς κομψότης τοῦ ἥθους, τῶν κινήσεων, τῆς ἐνδυμασίας της, ἐξέπληττον καὶ τὸν γέροντα καὶ τὴν νέαν Γουέβραν.

Ἡ Αἰκατερίνη ὠδήγησε τὴν νεάνίδα εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σκηνὴν της, βλέπουσα ὅτι ἐστενοχωρεῖτο κἄπως ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Γκυγιόν, οἵτινες εἶχον προσδράμει πρὸς συνάντησίν των, διότι αἱ γυναῖκες ἐν Περσίᾳ δὲν συγχρωτίζονται ὀλοτελῶς ἢ τοῦλάχιστον συγχρωτίζονται σπανιώτατα μὲ τοὺς ἄνδρας. Συνῆψαν ὁμοῦ αἱ δύο νεάνιδες μακρὰν συνδιάλεξιν, ἐξ ἧς δὲν ἀπεχωρίσθησαν εἰμὴ ὅτε ὁ μικρὸς Χασάν προσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Γκουσά-Νισίν ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἐζήτηε τὴν Λεϊλάν.

Ἀφοῦ οἱ ἐπισκέπται ἀπεμακρύνθησαν, ἡ Αἰκατερίνη ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Γουέβρου ἀπέναντι τῶν τάφρων. Εἶπον αὐτῇ ὅτι περιῆλθε μὲ ἥθος μυστηριώδες

παρὰ τὰς χαρᾶς χάριτας γραμμάς, κρατῶν τὴν μακρὰν γενειάδα διὰ τῆς χειρὸς καὶ ψιθυρίζων παραδόξους λόγους εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν.

— Ἐφάνη εὐχαριστημένος; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Δὲν κατεδέχθη νὰ μᾶς τὸ εἶπῃ, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ ὑπολοχαγός. Ἀπὸ τὰς διηγήσεις σας ἐνόμιζα ὅτι ὁ γέρον αὐτὸς ἦτο σοβαρὸς ἄνθρωπος· ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εἶδα, ὁμολογῶ ὅτι μοῦ προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν ἀπλοῦ ἀγύρτου.

— ὦ, κύριε! μὴ κρίνετε τόσο ἀυστηρῶς τὸν γηραιὸν μου μάγον... ἔχει τόσο ὠραίαν γενειάδα.

— Ἡ γενειὰς του εἶνε ὠραία, πράγματι, δεσποινίς· πιστεύσατε ὅμως εἰς τὴν πεῖράν μου, ὁ γέρον αὐτὸς εἶνε πολὺπειρος κατεργάτης!

— Ὅμοлогῶ, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὅτι ὁ ἀγαπητός μας Γκουσά-Νισίν, δὲν μοῦ ἤρρεσε καθόλου σήμερον... Μοῦ ἐφάνη κἄπως ὕποπτον, κἄπως δόλιον τὸ βλέμμα του... Μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξίς ν' ἀφήσω εἰς τὴν μέσσην τὰς ἀνασκαφὰς του καὶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἀρχικόν μου σχέδιον...

— ὦ, σὲ παρακκλῶ, Μαυρίκιε, ὅχι ἀκόμη!... εἶπεν ἡ νεάνις καταστάσα αἰφνης σοβαρά. Πρέπει τοῦλάχιστον νὰ βεβαιωθῶμεν πρότερον, ὅτι τίποτε δὲν ἀνευρίσκεται ἐδῶ... Ἰδοὺ ὑποσχέθη τί μοι ὅτι θὰ ἐργασθῶμεν δέκα ἡμέρας σοβαρῶς... Ἄν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οὐδὲν ἀνεύρωμεν, ὑποκύπτω, καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς πρώτας μας τάφρους.

Ἐνῶ ἐλάλει εἰσέτι ἡ Αἰκατερίνη, θεαθῇ αἰφνης ὁ ἱατρός τρέχων καὶ χειρονομῶν παραφύρως.

— Νίκη! ἔκραζε μὲ φωνὴν διακεκομμένην. Ἐδῶ!... Ἐλάτε γρήγορα!... Τρέξτε!

Οἱ νέοι ἔδραμον εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος καὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν τάφρον. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡ σκαπάνη εἶχε προσκρούσει κατὰ ὄγκου λίαν σκληροῦ, χειροποιήτου, ἀποτελουμένου ἐκ πυκνῶν στρωμάτων πλίνθων· διὰ τινῶν κτυπημάτων ἀφρέθη τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χῶμα. Ἦτο τεῖχος... ὀχύρωμα πόλεως... Εὐρίσκοντο ἄρα γε πρὸ τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ἐπτά τειχῶν τῶν περικυκλούντων τὰ ἀρχαῖα Ἐκβάτανα; Ἐμμελλον νὰ λάμψωσιν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὰ ἐπτά ἀρχικά των χρώματα, τὰ μὴ θαυμάθεντα ἐκ τῆς προαιωνίου ταφῆς;

Νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μαυρικίου· ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ ἀναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν πλευράν τοῦ λάρκου διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ἐπίσης συγκεινημένη ἡ Αἰκατερίνη ἤρπασεν ἐν ἐργαλείῳ καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, μὲ παραιῶς βαφομένης ὑπὸ ζωοροῦ ἐρυθήματος, ἀνέζεε μετὰ παντοίων προφυλάξεων τὸ χαλκιδῶδες ἔδαφος τὸ καλύπττον τὸ ἀρχαῖον τεῖχος· μετ' ὀλίγον ἀνέσκαψεν ἀρκετὰ ἔως ὅτου ἠσθάνθη ὑπὸ τὴν σκαπάνην λίαν ἐπιφά-

νειαν λαβοῦσα τότε σπόγγον ὑγρὸν ἔπλυνε δι' ὕδατος τὴν πλίνθον.

Γραμμὴ χρώματος κιτρίνου ὡχροῦ ἐφάνη κατὰ πρῶτον, πρὸς τὰ ἄνω δὲ κλαδίσκος πράσινο· χρώματος ἐκτάκτω· δροσεροῦ. Ἡ Αἰκατερίνη ἔπλυνεν ἐκ νέου λίθον καὶ ἀνεφάνη ὡραῖον χρυσάνθεμον διὰ ζωτροῦ ἐρυθροῦ καὶ χρυσοῦ χρώματος ἐξωγραφημένον ἐπὶ κυανοῦ διαπέδου. Οἱ τέσσαρες Γάλλοι ἐξέφεραν κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐντὸς τῆς τάφρου ἐπηκολούθησαν φαίδραϊ ἐπιφωνήσεσι καὶ συγχαρητήρια καὶ ἐνθερμοὶ χειραψίαι. Ἡ στιγμὴ εἰσήνη τοὺς ἀντήμειβε δι' ὅλους τοὺς παρελθόντας κόπους, διὰ πάντας τοὺς κατανικηθέντας καὶ τοὺς μέλλοντας κινδύνους.

— Ἐδῶ εἶνε! ἐδῶ εἶνε!... ἐπανελάμβανεν ἡ Αἰκατερίνη μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ τείχη τὰ περιγραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου, ἅτινα κατέπληξαν τὴν ἀρχαιότητα. Τὰ βλέπομεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας καὶ χάρις εἰς σέ, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, χιλιάδες ἀνθρώπων δύνανται πάλιν νὰ τὰ θαυμάσωσιν.

... Ὡ! ἡ γῆ ἀποκρίπτει ἐπιμελῶς τὰ θαυμάσια ταῦτα· ἀλλὰ καὶ ἡ Γαλλία ἐγέννησεν ἐπιστήμονα ἀρκετὰ τολμηρόν, ὥστε νὰ ἔλθῃ νὰ τ' ἀποκαλύψῃ... Ζήτω ἡ Γαλλία!...

— Ζήτωσαν ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Αἰκατερίνη Κερδί! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχαγὸς ἐνθουσιασθεῖς.

— Ζήτω ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν καὶ ὁ Χακίμ-μπασης! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος δακρύων ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ζήτω καὶ ὁ καυμένος ὁ Γκουτὰ-Νισὶν ὁ συκοφαντηθεῖς! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνη. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐργασίαν μας. Εἰμαι ἀνυπόμονος ἕως οὗ ἀποκαλύψωμεν ἐν μέρος ὁλόκληρον, πραγματικὸν τοῦ τείχους.... Ἄν τυχόν δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν παρὰ καμμία κρήνη, ἢ κανεὶς τοῖχος ἀπλοῦς;... Φρίττω ἀναλογιζομένη τὸ τοιοῦτο!

Ἐπανελάβον τὴν ἐργασίαν μετὰ νέας ζέσεως. Ἐχρειάζοντο ἄπειροι προφυλάξεις, διὰ ν' ἀπομονωθῶσιν αἱ πλίνθοι χωρὶς νὰ βλαβῇ ἡ στιλπνότης των· διὰ ν' ἀποσπασθῶσι μία πρὸς μίαν ἔπρεπε νὰ συντριβῇ τὸ συγκολλὼν αὐτὰς κονίαμα, σκληρὸν ὡς ἀδάμας, οἱ δὲ ἐργάται ἦτο κίνδυνος νὰ τὰς φθείρῃσι μὲ τὰ ἀδέξια αὐτῶν κτυπήματα τῆς σκαπάνης. Διὸ οἱ Φράγκοι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ἐπιστατώσιν ἀόκνως, νὰ εὐρίσκωνται ἐκ περιτροπῆς εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς τάφρου. Ἐφάνετο ὅτι τέλος εὐρίσκοντο εἰς καλὸν σημείον μετὰ ἐξαήμερον ἐργασίαν διαρκῆ ἀνεσκαψαν, ἀπέσπασαν, συνηρμολόγησαν, ἠρίθμησαν καὶ ἐτοποθέτησαν ἐντὸς μεγάλων κοφίνων τὸ ὕλικόν τριῶν περίπου τετραγωνικῶν μέτρων τοῦ τείχους.

Ἐπὶ τοῦ δικωθέντος τούτου μέρος· εὐρίσκετο ζωοφόρος παριστῶσα θήραν λέοντος. Ἡ στάσις εἶναι τοξοτῶν, θαυμαστὴ τὴν ἀλήθειαν, ἡ κίνησις τῶν θηρίων μανιωδῶς σκιρτώντων, στρεφόμενων κατὰ τῶν θηρευτῶν ἢ συρομένων μετὰ κόπου, μὲ τὰ νῶτα τετραυματισμένα ὑπὸ τῶν βελῶν, μὲ τὸν φάρυγγα ἐπωδύνως ἀνοικτόν, ἦτο ἐξαίσιος. Τὸ γοργὸν καὶ ζωηρὸν σχέδιον, τὸ στιλπνὸν χρῶμα καὶ ἡ χαρίεσσα φαντασία τοῦ ἀνεκαλυφθέντος ἔργου ἐμαρτύρουν ὅτι ἀνήκε τοῦτο εἰς τὴν ὡραιότεραν ἐποχὴν τῆς περσικῆς τέχνης. Πέριξ τῆς ζωοφόρου διέθεε ἐξαίρετον σύμπλεγμα ἀνθεμίων καὶ κλαδίσκων μετὰ χαρίεστατων ἀραβουργιῶν.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ Αἰκατερίνη ἠθέλησε νὰ πέμψῃ ἀπεσταλμένον εἰς τὸν Γκουτὰ-Νισὶν, διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀνασκαφῶν.

Ὁ γηραιὸς Γουέβρος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ εὐρήματα τῶν νέων φίλων του. Μετ' ὀλίγον πάντες συνήθισαν νὰ βλέπωσι τὸν μάγον περιερχόμενον βραδὺς τὰς τάφρους, σιγῇ, βεβητισμένον εἰς βαθεῖαν ῥέμβην, κυττάζοντα μὲ βλέμμα ἀτενὲς καὶ μυστηριώδες τὴν ἀνεσκαμμένην γῆν. Ὁ ἱετὴρ Ἀρδὺ, ὁ Χακίμ-μπασης, ὡς τὸν ἐπεκάλουν ὅλοι, τὸν ἐσπούδαζεν ἐκ τοῦ σύγγεγυς, διότι τὸν ἐθεώρει ὡς τύπον ἀξιοσπούδαστον. Ἀλλὰ καὶ αἱ ὀξυδερκέσταται παρατηρήσεις ἀπετύγχανον ἐνεκα τῆς ἐπιμόνου σιγῆς τοῦ γέροντος. Ἐνίστε τὸ βλέμμα του ἐρευνῶν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἀπέκτα λάμψιν τόσον διαπεραστικὴν καὶ σχεδὸν τόσον ἀγρίαν, ὥστε ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἠσθάνετο στοργὴν πρὸς τὸν παρὰδοξον προσδύτην, ἤρχιζε νὰ τρομάζῃ.

Ἄλλως ὅμως εἶχον τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὴν Λεϊλάν, ἥτις συχνὰ συνώδεε τὸν πάππον της εἰς τὸ στρατόπεδον. Εἰλικρινὴς φίλις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναπτυχθῇ μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Αἰκατερίνης. Διαφέρουσα κατὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἐν Ἀνατολῇ γυναικῶν, εἶχε λάβει παρὰ τοῦ μάγου ἐκπαίδευσιν σοφάραν καὶ ποικίλην. Παράδοξοι καὶ ἀπόκρυφοι ἦσαν αἱ γνώσεις τῆς νεαρᾶς Γουέβρας· μετὰ δὲ τῶν δύο ἐκείνων νεανίδων τόνον ἀνομοίων τὴν φυλὴν καὶ τὴν τύχην, ἐλάμβανε χώραν περίεργος ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν καὶ ἐντυπώσεων. Πέπλος μελαγχολίας ἐπεσκίαζε συνήθως τοὺς ὡραίους χαρακτῆρας τῆς Λεϊλᾶς· ὅτε ὅμως εὐρίσκετο πλησίον τῆς Φράγκισσας φίλης της, ἡ θλίψις της ἐξηφανίζετο καὶ ἀκαταπαύστως τὴν ἠρώτα περὶ τῆς μακρονῆς ἐκείνης χώρας, ἐνθα αἱ γυναῖκες εἶνε ἐλευθεραὶ καὶ καμμία θρησκεία δὲν καταδιώκεται.

Ἐπεται συνέχεια

x.